ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Δεκεμβρίου 1994 *

Στην υπόθεση C-306/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Verwaltungsgericht Mainz (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

SMW Winzersekt GmbH

και

Land Rheinland-Pfalz,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του άρθρου 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2333/92 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1992, για τη θέσπιση των γενικών κανόνων σχετικά με την περιγραφή και την παρουσίαση αφρωδών οίνων και αεριούχων αφρωδών οίνων (ΕΕ L 231, σ. 9),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, F. A. Schockweiler και P. J. G. Kapteyn, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de Almeida και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Firma SMW Winzersekt GmbH, εκπροσωπουμένη από τον Gert Meier, δικηγόρο Κολωνίας,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπουμένη από τον Jean-Louis Falconi, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και την Catherine de Salins, σύμβουλο εξωτερικών υποθέσεων στο ίδιο Υπουργείο,

— το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους Bernhard Schloh και Arthur Brautigam, νομικούς συμβούλους,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Ulrich Wölker, μέλος της νομικής υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Firma SMW Winzersekt GmbH, της Γαλλικής Κυβερνήσεως, του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά τη συνεδρίαση της 7ης Ιουνίου 1994,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιουλίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 25ης Μαρτίου 1993, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 4 Ιουνίου 1993, το Verwaltungsgericht Mainz υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος του άρθρου 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2333/92 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1992, για τη θέσπιση των γενικών κανόνων σχετικά με την περιγραφή και την παρουσίαση αφρωδών οίνων και αεριούχων αφρωδών οίνων (ΕΕ L 231, σ. 9, στο εξής: κανονισμός 2333/92).

2 Το ερώτημα αυτό τέθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Firma SMW Winzersekt GmbH (στο εξής: Winzersekt) και του Land Rheinland-Pfalz σχετικά με τη χρησιμοποίηση, μετά τις 31 Αυγούστου 1994, της μνείας Flaschengärung im Champagnerverfahren (ζύμωση σε φιάλη κατά τη μέθοδο της Καμπανίας) για την περιγραφή ορισμένων αφρωδών οίνων ποιότητας που παράγονται εντός καθορισμένης περιοχής (στο εξής: v. m. q. p. r. d.).

3 Λόγω πολυαρίθμων τροποποιήσεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 3309/85 του Συμβουλίου, της 18ης Νοεμβρίου 1985, για τη θέσπιση των γενικών κανόνων σχετικά με την περιγραφή και την παρουσίαση αφρωδών οίνων και αεριούχων αφρωδών οίνων (ΕΕ L 320, σ. 9, στο εξής: κανονισμός 3309/85), εκδόθηκε ο κανονισμός 2333/92.

4 Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του τελευταίου αυτού κανονισμού, ο σκοπός όλων των περιγραφών των αφρωδών οίνων και των αεριούχων αφρωδών οίνων έγκειται στην παροχή σωστών και ακριβών πληροφοριών που είναι απαραίτητες προκειμένου ο τελικός καταναλωτής και οι δημόσιοι οργανισμοί διαχειρίσεως και ελέγχου του εμπορίου των προϊόντων αυτών να δύνανται να εκτιμήσουν τα συγκεκριμένα προϊόντα.

5 Η δεκάτη αιτιολογική σκέψη του αναφέρει ότι οι ειδικές διατάξεις που αφορούν τους οίνους ποιότητας που παράγονται σε καθορισμένες περιοχές (στο εξής: v. q. p. r. d.) θεσπίζονται με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 823/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών διατάξεων σχετικά με τους οίνους ποιότητας που παράγονται εντός καθορισμένων περιοχών (ΕΕ L 84, σ. 59) και ότι οι διατάξεις αυτές καθορίζουν τους κανόνες για τη χρησιμοποίηση ονομασιών μιας καθορισμένης περιοχής για την περιγραφή των v. q. p. r. d., συμπεριλαμβανομένων των v. m. q. p. r. d. Σύμφωνα με τους κανόνες αυτούς, για την περιγραφή ενός v. m. q. p. r. d. μπορεί να χρησιμοποιείται μόνον η γεωγραφική ονομασία μιας αμπελουργικής ζώνης που παράγει οίνους οι οποίοι διαθέτουν ειδικά ποιοτικά χαρακτηριστικά.

6 Η εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη του ιδίου αυτού κανονισμού αναφέρει, τέλος, ότι πρέπει να προβλεφθεί η δυνατότητα θεσπίσεως μεταβατικών διατάξεων, για να επιτραπεί ιδίως η διάθεση προϊόντων των οποίων η περιγραφή και η παρουσίαση έχει γίνει σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις που ίσχυαν πριν αρχίσει να ισχύει ο κανονισμός 2333/92 και οι οποίες δεν ήταν σύμφωνες με τις νέες κοινοτικές διατάξεις.

7 Οι εν λόγω στόχοι τίθενται σε εφαρμογή ιδίως με το άρθρο 6 του κανονισμού 2333/92, το οποίο συμπίπτει κατ' ουσίαν με το άρθρο 6 του κανονισμού 3309/85. Το άρθρο αυτό προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι:

«1. Το όνομα [ονομασία] γεωγραφικής ενότητας, που δεν είναι καθορισμένη περιοχή, μικρότερης από κράτος μέλος ή τρίτη χώρα, δεν μπορεί να χρησιμοποιείται παρά μόνον για να συμπληρώσει την περιγραφή:

— ενός v. m. q. p. r. d.,

(...)

Η χρησιμοποίηση της ένδειξης αυτής δεν επιτρέπεται παρά μόνον αν:

α) είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του κράτους μέλους ή της τρίτης χώρας όπου έχει παρασκευασθεί ο αφρώδης οίνος·

β) η εν λόγω γεωγραφική ενότητα καθορίζεται επακριβώς·

γ) όλα τα σταφύλια από τα οποία παρήχθη το προϊόν αυτό προέρχονται από αυτήν τη γεωγραφική ενότητα, εκτός από τα προϊόντα που περιέχονται στο διάλυμα έκλυσης ή στο γευστικό διάλυμα·

δ) όσον αφορά έναν v. m. q. p. r. d., η γεωγραφική αυτή ενότητα βρίσκεται μέσα στην καθορισμένη περιοχή, το όνομα της οποίας φέρει ο οίνος·

(...)

4. Οι ενδείξεις "ζύμωση σε φιάλη με παραδοσιακή μέθοδο" ή "παραδοσιακή μέθοδος" ή "κλασική μέθοδος" ή "παραδοσιακή κλασική μέθοδος", καθώς και ενδείξεις που προκύπτουν από μετάφραση αυτών των όρων, δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν παρά μόνον για την περιγραφή:

— ενός v. m. q. p. r. d.,

(...)

Η χρησιμοποίηση μιας από τις ενδείξεις που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο δεν γίνεται δεκτή παρά μόνον αν το χρησιμοποιηθέν προϊόν:

α) έγινε αφρώδες με δεύτερη αλκοολική ζύμωση μέσα σε φιάλη·

β) παρέμεινε χωρίς διακοπή σε επαφή με την οινολάσπη για εννέα τουλάχιστον μήνες στην ίδια επιχείρηση, από τη στιγμή της σύστασης του προϊόντος βάσεως·

γ) αποχωρίστηκε από την οινολάσπη με εκπωμάτιση και έκχυση.

5. Η ένδειξη η σχετική με μέθοδο παρασκευής που περιλαμβάνει το όνομα καθορισμένης περιοχής ή άλλης γεωγραφικής ενότητας, ή όρο προερχόμενο από ένα από αυτά τα ονόματα, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί παρά μόνον για την περιγραφή:

— ενός v. m. q. p. r. d.·

(...)

Η ένδειξη αυτή δεν γίνεται δεκτή παρά μόνον για την περιγραφή προϊόντος που δικαιούται μια από τις γεωγραφικές ενδείξεις που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο.

Πάντως, η αναφορά στη μέθοδο παρασκευής που λέγεται "méthode champenoise" μπορεί, εφόσον η χρήση της είναι παραδοσιακή, να χρησιμοποιηθεί σε συνδυασμό με ισοδύναμη ένδειξη σχετική με αυτή τη μέθοδο παρασκευής επί

πέντε αμπελουργικές περιόδους από 1ης Σεπτεμβρίου 1989, για τους οίνους που δεν δικαιούνται της ελεγχομένης ονομασίας "Champagne".

Η χρησιμοποίηση ένδειξης που αναφέρεται στο τρίτο εδάφιο δεν επιτρέπεται, επιπλέον, παρά μόνον αν τηρούνται οι προϋποθέσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 4, δεύτερο εδάφιο.»

8 Η Winzersekt είναι ένωση αμπελουργών, οι οποίοι παρασκευάζουν αφρώδη οίνο χρησιμοποιώντας οίνους της περιοχής παραγωγής Mosel-Sarr-Ruwer, σύμφωνα με μια μέθοδο που καλείται «méthode champenoise» («μέθοδος Καμπανίας»), πράγμα που σημαίνει ιδίως ότι η ζύμωση πραγματοποιείται μέσα στη φιάλη και ότι ο αποχωρισμός της οινολάσπης από το προϊόν βάσεως πραγματοποιείται με εκπωμάτιση και έκχυση. Οι κατά τον τρόπο αυτό παραγόμενοι v. m. q. p. r. d. διατίθενται στο εμπόριο με την ένδειξη «Flaschengärung im Champagnerverfahren» (ζύμωση σε φιάλη κατά τη μέθοδο της Καμπανίας) ή «klassische Flaschengärung — méthode champenoise» (κλασική ζύμωση σε φιάλη — μέθοδος Καμπανίας).

9 Με τελεσίδικη απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1989, το Verwaltungsgericht Mainz διαπίστωσε ότι η Winzersekt εδικαιούτο, έως τις 31 Αυγούστου 1994, να χρησιμοποιεί στις προαναφερθείσες περιγραφές την ένδειξη «méthode champenoise» για τα προϊόντα της που πληρούν τις προϋποθέσεις της παραδοσιακής ζυμώσεως σε φιάλη.

10 Στις 7 Ιανουαρίου 1992, η Winzersekt ζήτησε από το Υπουργείο Γεωργίας, Αμπελουργίας και Δασών του ομοσπόνδου κράτους Ρηνανίας-Παλατινάτου μια «δεσμευτική γνώμη» περί του θεμιτού χαρακτήρα της χρησιμοποιήσεως της περιγραφής «Flaschengärung im Champagnerverfahren» πέραν της 31ης Αυγού-

στου 1994. Με απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1992, το Υπουργείο, αναφερόμενο στην από 2 Φεβρουαρίου 1989 απόφαση του Verwaltungsgericht Mainz, διαπίστωσε ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 5, του κανονισμού 3309/85, η χρησιμοποίηση της εν λόγω ενδείξεως δεν μπορεί να επιτραπεί πέραν της 31ης Αυγούστου 1994.

11 Στις 4 Φεβρουαρίου 1992, η Winzersekt άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Mainz, επιδιώκοντας να αναγνωριστεί ότι εδικαιούτο να χρησιμοποιεί την εν λόγω περιγραφή μετά την ημερομηνία αυτή. Κρίνοντας ότι η έκβαση της προσφυγής εξαρτάται από το κύρος του δευτέρου και τρίτου εδαφίου του άρθρου 6, παράγραφος 5, του κανονισμού 2333/92, το πρώτο τμήμα του Verwaltungsgericht Mainz αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι άκυρη η κανονιστική ρύθμιση που προβλέπεται από το άρθρο 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2333/92 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1992 (ΕΕ L 231 της 13ης Αυγούστου 1992, σ. 9), καθόσον ορίζει ότι από τον Σεπτέμβριο του 1994 οι αφρώδεις οίνοι ποιότητας που παράγονται εντός καθορισμένης περιοχής από οίνους που δεν επιτρέπεται να φέρουν την ελεγχομένη ονομασία "Champagne" δεν θα μπορούν πλέον να φέρουν την ένδειξη της μεθόδου παρασκευής που καλείται "méthode champenoise" σε συνδυασμό με μια ισοδύναμη ένδειξη αφορώσα την εν λόγω μέθοδο παρασκευής;»

Επί του παραδεκτού του υποβληθέντος ερωτήματος

12 Η Γαλλική Κυβέρνηση προτείνει να δοθεί ως απάντηση στο αιτούν δικαστήριο ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του υποβληθέντος ερωτήματος, εφόσον η λύση της διαφοράς της κύριας δίκης συνδέεται με την εκτίμηση του κύρους του κανονισμού 3309/85, του οποίου η ερμηνεία χρησίμευσε ως βάση για τη δεσμευτική γνώμη του Υπουργείου Γεωργίας, Αμπελουρ-

γίας και Δασών, του ομόσπονδου κράτους Ρηνανίας-Παλατινάτου, και όχι τον κανονισμό 2333/92 που δεν ίσχυε την εποχή εκείνη. Επομένως, το υποβληθέν στο Δικαστήριο ερώτημα είναι αλυσιτελές. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Γαλλική Κυβέρνηση διατύπωσε εξάλλου αμφιβολίες ως προς το αληθές της διαφοράς.

13 Οι αντιρρήσεις αυτές πρέπει να απορριφθούν.

14 Καταρχάς, διαπιστώνεται ότι ο κανονισμός 2333/92 κωδικοποιεί πολυπληθείς τροποποιήσεις του κανονισμού 3309/85. Ως προς το αναφερόμενο στο προδικαστικό ερώτημα άρθρο 6 του κανονισμού 2333/92, πρέπει να λεχθεί ότι, εκτός μερικών ήσσονος σημασίας συντακτικών διαφορών, αυτό συμπίπτει κατ' ουσίαν με το άρθρο 6 του κανονισμού 3309/85, το οποίο χρησίμευσε ως βάση για την από 15 Ιανουαρίου 1992 απόφαση, κατά της οποίας η Winzersekt άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Mainz κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 2333/92. Επομένως, η απάντηση του Δικαστηρίου στο υποβληθέν ερώτημα θα καταστήσει δυνατό στο αιτούν δικαστήριο να αποφανθεί επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του.

15 Ως προς το δεύτερο επιχείρημα της Γαλλικής Κυβερνήσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, οσάκις ενώπιον εθνικού δικαστηρίου ανακύπτει ερώτημα σχετικά με το κύρος πράξεως εκδοθείσας από τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας, στο εν λόγω εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να κρίνει αν είναι αναγκαία μία απόφαση επί του σημείου αυτού προκειμένου να εκδώσει την απόφασή του και, επομένως, να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του εν λόγω ερωτήματος. Σ' αυτό λοιπόν εναπόκειται, στο πλαίσιο της στενής συνεργασίας με τα εθνικά δικαστήρια που θεσπίζεται από το άρθρο 177 της Συνθήκης, να απαντήσει στο υποβληθέν από το εθνικό δικαστήριο ερώτημα, εκτός εάν κρίνει ότι το υποβληθέν ερώτημα δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης.

16 Εν προκειμένω, το ότι η διαφορά της κύριας δίκης υφίσταται πράγματι ουδόλως μπορεί να αμφισβητηθεί.

17 Πράγματι, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι η προσφυγή της κύριας δίκης επιδιώκει να αναγνωριστεί ότι η Winzersekt δικαιούται να χρησιμοποιεί την ένδειξη «Flaschengärung im Champagnerverfahren» μετά τις 31 Αυγούστου 1994. Ομοίως, το υποβληθέν ερώτημα παρουσιάζει αναμφισβήτητη σχέση με το αντικείμενο της εν λόγω προσφυγής. Ως προς τούτο, καμία διάταξη της Συνθήκης δεν μπορεί να υποχρεώσει τη Winzersekt να περιμένει την κατά την ημερομηνία αυτή λήξη της μεταβατικής περιόδου για να μπορέσει τότε να επικαλεστεί ενώπιον εθνικού δικαστηρίου το ανεφάρμοστο διατάξεως όπως αυτή που εξετάζεται εν προκειμένω.

18 Επομένως, οι αντιρρήσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως, σύμφωνα με τις οποίες δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του ερωτήματος που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Mainz, πρέπει να απορριφθούν.

Επί της ουσίας

19 Από τα υπομνήματα και τις συζητήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το κύρος του άρθρου 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2333/92 τέθηκε υπό αμφισβήτηση σε σχέση με δύο αρχές ή ομάδες αρχών: το δικαίωμα της ιδιοκτησίας και την ελευθερία ασκήσεως των επαγγελματικών δραστηριοτήτων αφενός και τη γενική αρχή της ισότητας αφετέρου.

Επί του δικαίου της ιδιοκτησίας και της ελευθερίας ασκήσεως των επαγγελματικών δραστηριοτήτων

20 Η Winzersekt θεωρεί ότι η επίδικη διάταξη προσβάλλει τόσο το δικαίωμά της περί ιδιοκτησίας όσο και την ελευθερία ασκήσεως των επαγγελματικών δραστηριοτήτων, που αποτελούν μέρος των γενικών αρχών του κοινοτικού

δικαίου. Αναφέρει συναφώς ότι η ένδειξη «méthode champenoise» έχει πρωταρχική σπουδαιότητα για την εμπορική δραστηριότητά της, καθόσον της επιτρέπει να καθιστά γνωστή στο κοινό τη μέθοδο παρασκευής που χρησιμοποιεί. Η εν λόγω μέθοδος τη διακρίνει από τη μεγάλη πλειονότητα των Γερμανών παραγωγών αφρωδών οίνων, οι οποίοι χρησιμοποιούν είτε την καλουμένη μέθοδο των κλειστών δεξαμενών είτε τη μέθοδο της μεταγγίσεως, δύο μεθόδους ολιγότερον δαπανηρές απ'ό,τι η «méthode champanoise», οι οποίες τους επιτρέπουν να προσφέρουν τα προϊόντα τους στους καταναλωτές σε τιμές πολύ πιο ενδιαφέρουσες απ' αυτές της Winzersekt. Εξάλλου, η ένδειξη αυτή αποτελεί μέρος του ενεργητικού της περιουσίας της που πρέπει να τυγχάνει της προστασίας που παρέχει το δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Επομένως, αν η Winzersekt δεν μπορέσει να εξακολουθήσει να χρησιμοποιεί την ένδειξη «méthode champenoise», θα βρεθεί σε μειονεκτική θέση από άποψη ανταγωνισμού και η ίδια η ύπαρξή της μπορεί να κινδυνεύσει.

21 Πρέπει συναφώς να αναφερθεί ότι ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, η οποία αντιστοιχεί προς τις πολιτικές ευθύνες που του αναθέτουν τα άρθρα 40 και 43 της Συνθήκης και ότι το Δικαστήριο κατ' επανάληψη έκρινε ότι μόνον ο προδήλως ακατάλληλος χαρακτήρας ληφθέντος στον τομέα αυτό μέτρου, σε σχέση προς τον σκοπό που το αρμόδιο όργανο επιδιώκει, μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα αυτού του μέτρου (βλ. τελευταίως, απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψεις 89 και 90).

22 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί η νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία τόσο το δικαίωμα της ιδιοκτησίας όσο και η ελεύθερη άσκηση των επαγγελματικών δραστηριοτήτων δεν αποτελούν απόλυτα προνόμια, αλλά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε σχέση με τη λειτουργία τους μέσα στην κοινωνία. Συνεπώς, μπορούν να επιβληθούν περιορισμοί στη χρήση του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και στην ελεύθερη άσκηση της επαγγελματικής δραστηριότητας, ιδίως στο πλαίσιο κοινής οργανώσεως αγοράς, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί ανταποκρίνονται πράγματι σε σκοπούς γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η Κοινότητα και δεν συνιστούν, σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη παρέμβαση που θα προσέβαλε την ίδια την υπόσταση των κατά τον τρόπο αυτό διασφαλιζομένων δικαιωμάτων (βλ., τελευταίως, προπαρατεθείσα απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 78).

23 Ως προς την προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας που αναφέρει η Winzersekt, διαπιστώνεται ότι η ένδειξη «méthode champenoise» αποτελεί ένδειξη που μπορούσε να χρησιμοποιείται, πριν από την έκδοση του κανονισμού, απ' όλους τους παραγωγούς αφρωδών οίνων. Η απαγόρευση χρησιμοποιήσεως της εν λόγω ενδείξεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προσβολή ενός φερομένου δικαιώματος ιδιοκτησίας της Winzersekt.

24 Όσον αφορά την προσβολή της ελευθερίας ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας, πρέπει να αναφερθεί ότι το άρθρο 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2333/92 δεν θίγει την ίδια την υπόσταση του δικαιώματος της ελεύθερης ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας, πράγμα που επικαλείται η Winzersekt, εφόσον επηρεάζει μόνον τους τρόπους της ασκήσεως αυτού του δικαιώματος χωρίς να θέτει σε κίνδυνο την ίδια την υπόστασή του. Επομένως, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν οι εν λόγω διατάξεις επιδιώκουν σκοπούς γενικού συμφέροντος, αν δεν επηρεάζουν κατά τρόπο δυσανάλογο την κατάσταση παραγωγών όπως είναι η Winzersekt και αν, συνεπώς, το Συμβούλιο δεν υπερέβη εν προκειμένω τα όρια του περιθωρίου του εκτιμήσεως.

25 Πρέπει να σημειωθεί συναφώς ότι, μεταξύ των επιδιωκομένων από τον κανονισμό 2333/92 σκοπών, ο σκοπός της προστασίας των ονομασιών προελεύσεως ή των ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως των οίνων συνιστά σκοπό γενικού συμφέροντος. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού, το Συμβούλιο μπορούσε να θεωρήσει ως ουσιώδες αφενός το να λαμβάνει ο τελικός καταναλωτής τόσον ακριβείς πληροφορίες όσο χρειάζεται για την αξιολόγηση των οικείων προϊόντων και αφετέρου το να μη μπορεί να αντλήσει όφελος ο παραγωγός, για το δικό του προϊόν, από την καλή φήμη που έχουν δημιουργήσει για παρόμοιο προϊόν οι παραγωγοί άλλης περιοχής. Αυτό συνεπάγεται ότι δεν είναι δυνατόν να επιτραπεί σε παραγωγό οίνου να περιλαμβάνει, στις σχετικές με τη μέθοδο παρασκευής των προϊόντων του ενδείξεις, γεωγραφικές ενδείξεις που δεν αντιστοιχούν στην πραγματική προέλευση του οίνου.

26 Ο σκοπός αυτός υλοποιείται ιδίως με το άρθρο 6 του κανονισμού 2333/92, το οποίο πράγματι προβλέπει ότι οι σχετικές με μέθοδο παρασκευής ενδείξεις δεν

μπορούν να αναφέρονται στην ονομασία μιας γεωγραφικής ενότητας παρά μόνον όταν στον οικείο οίνο αρμόζει η εν λόγω γεωγραφική ένδειξη.

27 Επομένως, η προβλεπομένη από την εν λόγω διάταξη απαγόρευση δεν έχει προδήλως ακατάλληλο χαρακτήρα σε σχέση προς τον σκοπό του επίδικου κανονισμού.

28 Εξάλλου, θεσπίζοντας, αφενός, μεταβατικές διατάξεις όπως αυτές του άρθρου 6, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού και επιτρέποντας, αφετέρου, στους παραγωγούς οι οποίοι, όπως η Winzersekt, χρησιμοποίησαν την ένδειξη «méthode champenoise», να χρησιμοποιούν τις εναλλακτικές ενδείξεις που προβλέπονται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού 2333/92, όπως «ζύμωση σε φιάλη με παραδοσιακή μέθοδο», «παραδοσιακή μέθοδος», «κλασική μέθοδος» ή «παραδοσιακή κλασική μέθοδος», καθώς και τις ενδείξεις που προκύπτουν από μετάφραση των όρων αυτών, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη την κατάσταση των εν λόγω παραγωγών. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η επίδικη διάταξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δυσανάλογο μέτρο.

29 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το άρθρο 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2333/92 επιδιώκει σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά δυσανάλογη παρέμβαση στην κατάσταση των παραγωγών όπως η Winzersekt. Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τη διάταξη αυτή, δεν υπερέβη τα όρια του περιθωρίου εκτιμήσεώς του.

Επί της γενικής αρχής της ισότητας

30 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως απαιτεί οι παρεμφερείς καταστάσεις να μη αντιμετωπίζονται

κατά τρόπο διαφορετικό και οι διαφορετικές καταστάσεις να μη αντιμετωπίζονται κατά τρόπο πανομοιότυπο εκτός αν αυτή η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση της 7ης Ιουλίου 1993, C-217/91, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3923, σκέψη 37).

31 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2333/92 εφαρμόζεται σε όλους τους παραγωγούς αφρωδών οίνων της Κοινότητας εκτός εκείνων μεταξύ αυτών που έχουν δικαίωμα επί της ελεγχομένης ονομασίας «Champagne». Το να είναι κάποιος δικαιούχος της ελεγχομένης αυτής ονομασίας αποτελεί αντικειμενικό στοιχείο στο οποίο μπορεί να στηρίζεται μία διαφορετική μεταχείριση. Υπό τις συνθήκες αυτές, δικαιολογείται διαφορετική μεταχείριση για κάθε μία από τις δύο αυτές ομάδες παραγωγών.

32 Συνεπώς, στο αιτούν δικαστήριο πρέπει να δοθεί ως απάντηση ότι από την εξέταση του προδικαστικού ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο που να μπορεί να επηρεάσει το κύρος του άρθρου 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2333/92 του Συμβουλίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γαλλική Κυβέρνηση, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 25ης Μαρτίου 1993 το Verwaltungsgericht Mainz, αποφαίνεται:

Από την εξέταση του προδικαστικού ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο που να μπορεί να επηρεάσει το κύρος του άρθρου 6, παράγραφος 5, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2333/92 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1992, για τη θέσπιση των γενικών κανόνων σχετικά με την περιγραφή και την παρουσίαση αφρωδών οίνων και αεριούχων αφρωδών οίνων.

Rodríguez Iglesias Schockweiler Kapteyn Mancini

Κακούρης Moitinho de Almeida Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias